

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA GADA SENMANA.

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ACTUALITATS.

Ja son aquí: poseu la sabateta al balcó.

TRANSFIGURACIÓ.

¡Quin article que tinch pensat avuy!
Si 'u sabian; pero vaja, tirin pél cap que vulgan:: no 'u sabrán.

Lo méu cap se constitueix en redacció, en imprenta y en públich.

Jo mateix m'ho cuyno y m'ho menjo.

¡Quina manera de disfrutar!

May havia disfrutat tant com avuy: això es viure.

Avants ab sols agafar la ploma, tremolava. ¿Que 's pensan que no hi ha mes que contentar al públich?

Avuy no.

Avuy penso un article, suco la ploma, escrich, crido á la dona, als nens, á la criada, al gos y al gat: dono lectura d'ell: la dona se m' entussiasman, los nens se i' hi agafan á las faldillas, lo gat s'enfila per las parets y 'l gos glapeix. La criada es l'única que diu que no sab de lletra.

¡Quina alegria la méva!

Al veure aquesta acullida, las alas del cor me baten com las mans del gese de alabarderos de un teatro quan fan un bunyol.

Y en aquests moments es tanta ma alegria que beneheixo al decret d'imprenta, al qui l'ha fet, al fiscal, al tribunal, á la suspensió, á la supressió, á la multa, al recurs de casassió al dipòsit, á las costas y á totes lrs plagas de Egipte reunides que 'm cayguessin á sobre.

Avants jo era un home depravat, era un escriptor de mes mala cara que'l gas que crema á Barcelona: no podia sufrir res, tenia á la punta de la llengua més reganys que paraulas y ho tirava tot al canyet á la primera observació que 'm dirigian.

Avuy pél contrari.

Avuy comprehench la mansuetut evangélica, avuy m'hi tornat un angel, avuy coneix que la carn se'm transforma en pasta d'agnus, avuy lo mateix Job, que tornés á neixe admiraria la méva paciencia.

¡Paciencia!

Ne tinch per omplirne la botiga de tots los pastissers y adroguers d'Espanya mentres duri l'actual decret d'imprenta.

¡Creguin senyors! que 'l méu esperit avants materialista, ab ribets de positivista, que creya que l'home després de mort podia transformarse en una capsa de bróquil, avuy dirigeix las sèvas aspiracions envers un ideal que no té principi ni fi, inmens com la méva mateixa paciencia, cubert de resplandor y de llum com lo mateix sol vist de tres passos, y etern com un dia sense pà.

Sí, are comprehench qu'estich salvat.

No 'm sab gréu mes que una cosa: me sab gréu no dirme Just de nom de fonts, per sentirme de plé comprès dintre la confraria dels justos.

Y aquest miracle aquesta transfiguració á ningú mes la dech que al actual decret sobre imprenta.

¡Magnífica prova de que las bonas prácticas conservadoras, obran de bat á bat als pobles la porta daurada de la benaventurança!

Sense aquest decret jo seguiria sent un burleta, un volteria, un heretje.

Are: 'm palpo l'esquena, y hasta se'm figura que 'm neixen alas.

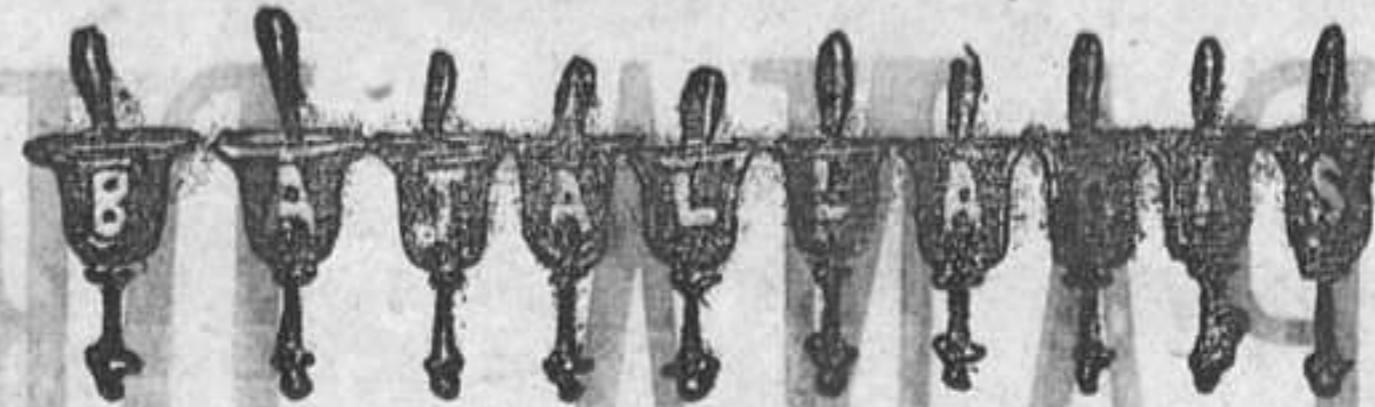
Confio que 'm creixerán... joh si ho confio!

Y ja veurán llavors quina fila que faré, agenollat tot lo sant dia, ab un insenser á las mans, llansant mes fum que una xameneya de vapor, alabancho tot, posantho tot á las estrelles, y mes enllá de las estrellas... si hi arribo.

Res d'ocuparme ja de política, res d'ocuparme d'eleccions, res de cosas mundanas...

Desd'are sols tinch una aspiració. Ja que tant hi dit, ja que tant hi garlat, no pararé fins que haja conseguit lo restabliment dels frares, y llavors ¡Adéu sia!, miserias de la vida! ¡Adéu sia! falsos resplandors del mon! Llavors me faig frare de la trapa.

P. K.

Lo decret sobre imprenta estableix que queda prohibit atacar á las personas ó cosas religiosas.

Com que no s'anomena cap religiò, esperém que's cumplirà la llei al peu de la lletra, y que's fiscals d'imprenta revisaran ab molt cuidado las publicacions catòlicas, á veure si perdien lo costum de dir mal contra 'ls protestants, los moros y demés.

Deixém pèl número vinent la publicació de las solucions corresponents al penúltim número y donar contestació á las cartas qu'hem rebut.

La dels trencacloscas qu'insertem en lo present número extraordinari hi aniran de disset en vuit.

Los prínceps d'Orleans en Fransa, 's retiran á la vida privada.

Quan no's poden cassar certas coses, es molt bo dedicar-se á cassá aucells.

Sobre tot es molt higiénich.

Nos escriuen de Caldas participantnos un gran invent, que ha plantejat aquell municipi.

Consisteix aquest ab uns fanals que no gastan candela, ni oli, ni petroli, ni gas.

Y mirin vostés: la cosa es molt senzilla: consisteix simplement en que aquests fanals may los encenen.

«Lo decret d'imprenta es un pás mes que doném en lo camí de la llibertat.»

Aixís ho diu lo govern, y quan ell ho diu... 'm entenen?

L'únich que importa, es que per donar aquest pás, nos calsem bé ben.

L'Imparcial y La Iberia acudeixen als tribunals, acusantse mútuament.

¡Vaja, confrares! Una mica de calma!

Bè prou que 'ns hi portarán!

Los periódichs ministerials aplaudeixen l'últim decret sobre imprenta.

Es molt just que l'aplaudeixin.

Per ells es la llei més liberal que pugan desitjar.

Perque, veyám quina llibertat volen millor que la de poder alabar al govern contínuament?

A la Gaceta de Barcelona, desde que ha cambiado de forma y de rumbo, hi plouhen los suscriptors qu'es un contento.

Es un periódich sumament econòmic - costa no més que 6 rals al mes passat á casa - dona dues edicions diaries y á una gran elevació de criteri democràtic en la part política, reuneix abundancia y novetat en las noticias, correspondencias y telegramas, y una gran varietat en los originales.

Si volen suscriureshi passin per la llibreria de'n Lopez, ó pél carrer de'n Guardia, número 13, pis primer.

A fora la suscripció val 24 rals per trimestre.

Passava per un carrer un escriptor que feia llàstima per lo tronat de sa vestit.

«Quin ofici té aqueix? preguntava á un son company un que passava pél mateix carrer.

—Escriu!

—Ah! si! ja 's veu que no l'hi contestan.

L'escriptor que ha redactat lo decret d'imprenta diuhen qu'es lo senyor Frontaura, director del Cascabel.

Encare 'm recordo quan aquest senyor al davant d'aquest periódich hi escribia: «El programa del periódico consiste en ponerlo al gato.»

Are si que pot dir que li ha posat.

Sino que 'l gat es gata: la llibertat d'imprenta.

REYS.

Lector digam poch caletro, si no't provo tot seguit, que no son reys, com s'ha dit, tots aquells qu'empunyan cetro.

No 'm donarà gens de febra lo citarte á n'al moment, los tres reys del Orient, aquells, de guarni 'l pesebre.

Já ningú 'm podrà negar, puig lo que diré es molt logich, que Neptú, 'l Déu mitologich, n' es lo gran rey de la mar.

L'home altaner y orgullós, testarut y mal carat, que per res s'ensada aviat, no ho dupts; i è un rey al ces.

No crech dirte pas cap bola, al dirte serio y formal que n'es 'ambò 'l Carnaval lo gran rey... de la tabola.

Ja saben fins los novets, que per bona ó mala lleu lo berni, també es un rey, en la terra dels ceguets.

Sens causá horrors ni desastres sembrant sols beneficis be, qui dupla que 'l Sol també n' es un rey; lo rey dels astres?

Y si de reys no t'afartas lector, per probá 'l que hi dit, puch citarte tot seguit també los reys de las cartas.

Estich en la convicció, y ningú 'm dirà 'l contrari, que fins l'hom mes perdulari es rey de la Creació.

Ara, digam poch caletro si no hi probat al momen', que no son reys solzament tots aquells qu'empunyan cetro.

TIRINAIX.

—Entre periodistas:

—Has vist quina cosa més ben escrita?

—Qué?

—Home: l'exposició que vá al davant del decret d'imprenta.

—Dispensa noy: la verdadera exposició vá al darrera y no al davant.

—Ab quinze dias han pogut dugas mensualitats sobre 'l clero.

—¡Ah! ¡con que han pogut? Vei'aque per que portan barret de teula!

L'arcade de Valencia en un banquete últimament celebrat vā fer un bríndis en vers.

¡Dèu no's guardi de un arcade versificador!

Lo dia menos pensat es capás de publicar un parte que diga.

Reses en el matadero
degolladas:—100 carneros
20 bueyes, 3 corderos
Valencia.—7 de Enero.

Modo de desfese de la sogra.

Se l' invita á fer un viatje pèl Nort, y es segur que 'ls carlins vos la robarán.

Si per casualitat se negués á seguir esperéu que dormi, la tanquéu dintre un carpeta y la tiréu al corréu.

Una advertencia: Certificantla, es mes fàcil que se'us extravihi.

L' Assamblea francesa está disolta.

Forman la comissió permanent 12 individuos de la dreta y 13 de la esquerra.

Nada: es alló que's diu: *tretze son tretze!*

En lo decret sobre imprenta, las penas en que incurreixi l' periódista serán castigadas pèl Còdich Penal.

Las faltas y demés menudencias ho serán á tenor del mateix decret.

Un amich mèu molt aficionat á la rifa 'm deya avuy:

—Home, fins are no coneixia altres aproximacions que las de la loteria de Madrid.

—Aquests dias, casi per totes las capitals d' Espanya, s'ha celebrat un té.

—Té? Home dongui, si es servit.

Entre filarmónichs?

—¡Vaya! ¡No hi ha com en Naudin! ¡Canta ab un sentiment!...

—¿Quin sou te aquest Naudin?

—Setanta duros cada dia.

—Setanta duros cada dia y canta ab sentimen't? Si me 'ls denaban á mi, no hi cantaria jo, ja t' ho aseguro!

Pensament:

«Quan veig que un gos lladra corrent detrás de un cotxe que vā á escape, se 'm figura veure á un neo cridant contra el sige actual.

—Ma noy que m'agrada la nova lleu d'imprenta!

—¿Qué dius gat?

—Si, home si: no hi ha res al mon que 'm cremi mes que haver de dir la veritat á la gent. Y ab aquesta lleu figurat si 'n diré de mentidas! Ho tinch d' alabar tot: ab això calcula.

Telégramas de Madrid:

«La Bolsa está bona.»

No pas la mèva.

**
«Lo consolidat baixa.»

Ja 'u veuhens, ni 'l consolidat está segur en uns temps com aquests,

O sino que parli la llibertat d'imprenta!

Lo corresponsal de Roma de 'n Brusi diu que la religió católica en los pobles meridionals necessita valerse de tota classe de manifestacions que afectin particularment á la imaginació.

Fray Lluís de Lleó qu' era un gran poeta y un sant home, de l'imaginació 'n deya:

«La loca de la casa.»

Lo corresponsal de Roma tal vegada ho ignorava; pero ja 'u sabrà per un altre cop!

Se presentan varios candidats independents. Un célebre bromista castellá deya:

—Avans de que 'ls elegeixin son *independientes*; pero en lo moment d'elegirse 'ls ja

perden l' *in y's* quedan *dependientes*: luego perden lo *de per* cualsevol circunstancia y 's quedan *pendientes*: deseguit, cansats que estar pendants, perden lo *pen y's* quedan *dientes*; fins que perden lo *di* quedan *convertits* en uns *entes*, que francament, fan llàstima de mirarlos.

Copiém de la *Gaceta de Barcelona*.

—Diu *El siglo futuro*:—Allí ahont los elements revolucionaris hi posan la planta, no hi torna á creixe l' *herba*.»

—Per xó 'ns tenen tanta tirria'ls clericals: porque'ls fém malvè la pastura.»

Escena del dia de las firs:

Des pajesos que havian vingut aquí á Barcelona á vendre galls, senten cridar bitllets de la rifa extraordinaria y'n compran un á mitjas.

Un d'ells se'l fica á la butxaca.

—Ep, tu, noy i que te'l quedas? Mira que jo hi tinch la meytat.

—Home, tens rahó; pero sabs lo que podríam fer?

—Tu dirás.

—Com que tant hi té l'un com l' altre, crech que lo millor será que'ns lo partim.

En conseqüencia, jzas! ne feren dos trossos y se'n quedá un cada hú.

Acudit:

—Ay jo tinch pó tota sola.

—Un Fernando 't comprarém,

Y ab po y eil jsi es carambola!

Fernando Poo formarém.

F. LL.

APELLIDOS.

—¿Quin es l'apellido que dona més fil?—Teixidor.

—Y'l que fa més soroll?—Pica.

—Y'l que consum més cantitat de farina?—Forns.

—Y'l millor per fer un plat de sopas?—Fari-gola.

—Y'l que pot afeytarse?—Barba.

—Y'l que serveix mes pèls argenter?—Bona-plata.

—Y'l que tot ho dona á fer?—Féu.

GATADAS.

Als que's creuen que de gats
sols de quatre potas n'hi ha
probo van equivocats,
puig de dos ne puch notá.

Comensaré pèl rich Pau
qu'entre mares y comares
va quedantse sense un clau,
tot per ser un gat dels frares.

Y sense gaires treballs
veurém l'home mes pelat
fer grans tiberis y balls
perque sempre ha estat un gat.

Don Baldiri, home eloquent,
casantse ab la Reparada,
segons censura la gent
diu qu'ha fet una gatada.

Se casa un vell y (formal)
de content sembla li toquia
la mes grossa de Nadal,
Es un gat de la parroquia.

Lo Quim es jove, te pa
y ho tira tot al burdell
quant li parlan de casá.
Aquest jove es un gat vell.

Sé un circul d'alló mes gran
de governants sens salderi
que's riuen del mal que fan
per ser fills d'un gatuperi.

¡Compassió! exclama en Romeu
qu'es mes pobres qu'una rata

quant no pot pagá 'l que deu,
y'l pobret... paga qu'es gala.

L'Ernest fou jove, aixerit,
heréu dels mes richs hereus
y morí d'un gros enfit
per se un gat de cap á peus.

Desde que van desmamá
á Don Jordi, no hi ha exemple
d' habé 'l sentit parla clà:
jvaya un gat pro com un temple.

Fent la oposició al Gobern
cent homes ó mil armats,
resultà al dia següent
que sols eran quatre gats.

Já veuhens d'oncs que de maus
ni bian també de dugas potas,
ja molt vius ó molt babaus
y que fins ne calsan botas.

A. F. O.

Un poeta á qui l' hi preguntavan la causa
de estarse alabant continuament, respongué
improvisant le següent quintilla:

No soch gran crèu ni baró
ni marqués, ni concejal,
ni aspiro á la diputació,
y aixis soch una excepció
de la regla general.

—¿Que no hu saben?

—Qué? preguntarán vostés.

—Desde lo del decret d'imprenta hem comprat unes balansas.

—Ay, ay, ¿perqué?

Per pesar las paraulas, avans d'escriurelas:
la gran qüestió es que no 'ns pesin á nosaltres
las peras á cuarto.

CANTARELLAS.

—Has vist may quina tristesia
quan vā á la posta té 'l sol?
¡Vet'aquí un candidat nena,
que ha perdut la elecció!

R.

Lo lèu pare no 'm volia
no 'm volia ton germá;
per ilegal tots me tenen,
però tú 'm vols.... y endavant!

J.

No tingas por que t'injurihi
pèl motiu de ser devota:
la lleu priva d'atacarne
á las còsas.... religiosas.

P.

T'hi elegit á tu entre mil
per senzilla, per modesta,
per liberal, per honrada,
y per maca y per discreta.

K.

—M'han pres le rellotje.

—Y com ha sigut?

—Ni jo mateix ho entench. Jo crech que
com m'adelantava tant, ha tocat lo dos de la
butxaca.

—Sr. mestre. Se 'n recorda de un dia que
anavam á passeig jo y vosté?..

—Això sí, interrumpeix lo mestre, la besti
sempre té de anà al davant.

—¡Ay! té rahó: volia dir vosté y jo....

—Caràm, respongué un altre molt tranquil:
donchs are que vosté senyor mestre vā al da-
vant, digui que també deu ser una bestia.

Un gitano manava un matxo molt magre.

—Mano, l'hi digué un company. ¡A quan
venen la cana d'aquest filferro?

Y l' gitano alsant la qua del animal, l' hi digué:
—Miréu, entréu á la botiga y 'us ho sabrán dir.

En un incendi corria un bombero als crits d'ausili.

Véu de prompte una dona grossa que fent esgarrfiosos xiscles cridava que la salvés.

Lo bombero considerant qu' estava molt grossa y que tal vegada no pèdria trigarla, permaneixia indecis, quan un altre l'hi crida:

—Home, cuyti, y si de cás fassi dos camins.

Varen trobarse en una mateixa taula de un café un americano molt torrat y un jove molt tafané.

—¿Qu'era l' seu pare? pregunta l'american.

—Negre, l'hi respongué.

—Mico.

—Mico? prenguntá l'jove tot estranyat.

—Si, l'hi respongué l'american: es que la meva família comensá per allá ahont acaba la de vosté.

EPICRAMES

Home de negocis grans
deu sè l'marit de la Paca,
puig sempre'm diu al trobá'ns:
(ab las mans á la butxaca)

—Tinch un negoci entre mans!...

A. A.

Parlant de son fill en Roure
diu que'l puja á las estrelles.

—Aixis es, diu en Comellas
que aquest noy fá troná y ploure!...

A. F. O.

Quan diuhen que ni ab pintura
poden veure á la Pepeta,
jo 'ls hi responch:—No es vritat:
com may la veurán es sense.

L. T. C.

Un amich á un altre deya
que no estava may seré
y aquest mil protestas feya
que no l'hi valian ré.

Fins que al últim ja cremat
garrotada l'hi ventá.

—Seré no estava, exclamá,
puix que tu m'has estrellat.

L. T. C.

—Lo doctor Pere Vallcebre
digué á un malalt:—No vol rebre
vritat? Donchs menji lleugé.

—Doctor, cregui que 'a faré:
per vuy me menjó una llebra.

R.

—¿Tè hora? Al entrar á Llotja
li preguntó á un que 'n sortia,
y aquell ab la cara motxa
me diu:—Vint y quatre al dia:
lo que no tinch es rellotje.

A. Á.

Lo gat vá agafar tant fort
un xich, que 's moria á fé,

y l' metje veyentlo mort:

—Ja heu begut olil diugué.

Sentinho l' pobre pipioli
vá exclarar fora de si:

—No senyor, no hi begut oli;

lo que jo hi begut es vi.

A. A.

TORTURA CEREBRAL.

Un dia un pobre cesant no tenia ni un xavo
per dinar. Un amich seu, al veure l' tant ple de
miseria, li va donar vuit cuartos: lo cesant entrà
en una taberna y entre pá y vi, vá gastarse 'ls
tots.

Se pregunta. ¿Com s' esplican que després
d' haverse costat tets los cuartos que li havia
dat lo seu amich encare l' hi quedesin cuartos?

BARRET VELT.

PREGUNTAS ARITMÉTICAS.

1.ª ¿Quin es lo número milló que pot trobar-se en una aritmética?

2.ª Lo $\frac{1}{4}$ de 9 & quia es?

POCA CARN.

XARADA

I.

Del prima-tresra m'escriu
un prima-dos de comers
que ab lo poch temps que allí viu
ha guanyat bastants diners.

La dos d'aquell gran pais
diu que xoca per lo estranya;
y que volent torná á Espanya
desitja l' hi busqui pis
al carrer del Hospital
per establir una total.

TOSENT ARAGONÉS.

II.

Dos noys una prima-dos
van insultá á una pagesa
perque duya tres y flos
y un tot bonich... ¿Las entesa?

RALIP.

ENDAVINALLA.

Sense ser neu, tinch la neu;
ja veus lector si so breu.

YSAAC.

GEROGLIFICH.

pi

ESCA

ano

K

LISIN
caldu

I

TERESINA Y ANDREA.

(Las soluciones en lo próximo número.)

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAULFO, 14.

Lopez, editor.—Rambla del Mitj, 20.

GACETA DE BARCELONA.

ESTRUCTO DEL PROSPECTO.

La GACETA DE BARCELONA pasa desde
1.º de enero de 1876 á una nueva empresa
que se propone dar á ella mayor latitud, pu-
blicándola bajo las siguientes bases:

SECCION POLÍTICA.

La bandera política de la GACETA DE BARCELONA será la bandera de la democracia; su misión, la defensa de los derechos del hombre, por lo que respecta á principios; y la sensatez, la política franca, expedita, activa por lo tocante á conducta.

Obrando no por sistema, sino en cumplimiento de un deber de conciencia, la GACETA DE BARCELONA combatirá los actos de los gobernantes que menoscaben estos principios, abogando para que no se excluya de la legalidad comun ninguna aspiración digna y honrada, de cuantas en todos los países civilizados, tienen reconocida su razon de ser y de influir en la marcha política.

Apostrará dentro de sus principios las soluciones más prácticas y posibles.

Y procurará, en fin, que todos sus actos se inspiren en un criterio amplio, imparcial, atractivo, más atento á la conquista paciente

de la opinión pública, que á las violentas imposiciones.

SECCION EDITORIAL.

Sin perjuicio de ensanchar los elementos con que contamos, podemos desde luego ofrecer al público lo siguiente:—Crónica de la capital; noticias de Cataluña y del resto de España; correspondencia diaria de Madrid y de París y periódica de Bruselas, Roma, Burdeos, Líones, Nueva-York, Habana y Manila; correspondencia industrial de Liége; cartas del Norte, mientras dure la guerra, y de Filadelfia, remitidas por un facultativo, mientras dure la Exposición; revistas literarias, teatrales, artísticas, científicas y de costumbres de Madrid y París; y revistas europeas, siendo todo este servicio especial y exclusivo de la GACETA DE BARCELONA; artículos políticos, de historia, de crítica bibliográfica, de agricultura, de geografía y viajes, de industria, de ciencias naturales, morales y políticas y demás conocimientos; un extracto completo de la prensa y de los más notables artículos que

vean la luz así en las revistas de España como del extranjero, con noticia de todos los inventos y descubrimientos; correo nacional y ext-

tranjero, valiéndonos de las vías mas rápidas; una sección completa de avisos y anuncios oficiales de interés general; sección de avisos y anuncios particulares y finalmente el servicio telegráfico que competirá con el de los más acreditados periódicos de la Península y las mismas revistas mercantiles y comerciales que hasta ahora han labrado el crédito de la GACETA DE BARCELONA.

CONDICIONES MATERIALES.

La GACETA DE BARCELONA publicará dos ediciones diarias, una por la mañana y otra por la tarde, en números de 16 y de 8 páginas respectivamente, de la misma forma que las del presente prospecto. Los días festivos solo se publicará la edición de la mañana, aumentándose la extensión de los números.

PRECIOS DE SUSCRIPCION.

Barcelona... 6 reales al mes.
En el resto de España. 24 " trimestre.

Extranjero y Ultramar. 51 " "

REDACCION Y ADMINISTRACION: Guardia, 13, 1.º

Se admiten suscripciones en la
Librería Española de LOPEZ BERNAGOSI,
Rambla del Centro, n.º 20, tienda.